

Ingajárat a valóságba

XI.

*Rám nyitotta égszínkéek szemét;
dóreség volt, szikla ostroma.
A külszíni fejtés helyén szemét.
Szerettem, mint senkit még soha.*

*Most távol élek tőle, egy folyó
partján felépítve házamat.
De minden, amim van, tőle való:
belőle eredt még mint patak,*

*mi álmokat ad táplálékomul,
malmot hajt, és erőműveket,
míg óvón s gyilkosan fölémborul
bazaltja: a szív, mely megreped.*

XIV.

*Tél van, s az álmok kútját megnyitottam,
piros zománcú kupába töltve,
mit otthon felmelegíték titokban,
s oltom vele szomjamat egy öltre.*

*A vágy kisgyerek, visszajár a kútra,
jeges álmoktól gyullad be torka,
ő lázas lesz, és a kút fogantyúja
eltörik, reggelre fagyott tócsa,*

*újra anyaggá szilárdult az álom,
egy hűvös kézzé, mit nem húznak el,
ha érintem. S az, mit kezemre ráfon,
lesz álmaimba épülő panel.*

XV.

*Porló kristály-arc, halál-fehéren
pereg a lét keserű levébe;
bogy a fekete gyönyört elérjem,
fel kell oldódjon e lötty bevére.*

*Cukor-fehér, halálsápadt bőrén
körme alá szorult létezésem
kellene, hogy felszívódjon pőrén
keserű nedvességként ölében.*

*Az éjszakába hajnalpír csepeg,
délben nőni kezdenek az árnyak,
álmomból lázálomba ébredek,
szedem cseppjeit a valóságnak.*

XXIII.

*Szakállát, zilált üstökét
a producer álmokba mártja,
mint ecetet, s egy üszkös nép
zord valósága lesz a vászna.*

*Tubusokba száradt a vér,
a tengervíz hígítja, loccsan
egyre a földre hullt fehér
hóra hegytetőn, katlanokban.*

*Átkígyózik a tengeren
a filmszalag almát kínálva,
s az akcióbős itt terem,
valós lesz, érett a halálra.*